

Една вечеръ, когато почивахъ на една полянка до рѣката, чухъ необикновена вѣща и следъ малко дотича при менъ единъ отъ туземцитѣ да ми съобщи страшната вѣсть, че Иумбо побѣснѣлъ и убилъ своя водачъ.

Той треперѣше цѣлъ и едва можа да ми обясни какво е станало. Нѣщо три километра далечъ отъ селището, водачътъ и той завели слона на една хубава поляна и го вързали за едно дебело дърво. Неочаквано слонътъ се извърналъ и прихваналъ водача си, блъсналъ го въ земята и съ цѣлата си тежестъ забилъ двата си зѣба въ тѣлото му. Нѣмало никаква възможностъ да се помогне на водача. Туземецътъ едва можалъ да се спаси отъ сжщата участъ и избързалъ да съобщи тази страшна вѣсть въ селището.

Малайцитѣ, които стояха наоколо, занѣмѣха отъ страхъ, а менъ не оставаше нищо друго, освенъ да потегля веднага за мѣстото. Това бѣ съвсемъ ново за менъ: слонъ да нападне водача си. Единственото обяснение бѣ, че слонътъ е побѣснѣлъ. При все че той бѣ вързанъ съ дебела верига, това не бѣше никаква сигурностъ. При едно силно потегляне, веригата можеше да се скъса. Затова ние бавно и тихо се приближихме къмъ мѣстото. Тамъ лежеше кървавъ и вече мъртъвъ пазачътъ. Иумбо трѣбѣше страшно съ хобота си, тъпчеше наоколо земята и съ яростъ теглѣше веригата. Двата му зѣба бѣха алено-червени отъ кръвта на убития. Трѣбваше да се направи нѣщо. Само смъртта на слона можеше да ни избави отъ по-голѣми нещастия. Пистолета, който носѣхъ съ себе си, нищо не можеше да по-